

der gjordes gældende med Hensyn til den tidligere Redaktion, hvilede paa en Misforståelse; men der er selvfølgelig aldeles intet i Vejen for, at man kan udtrykke den samme Tanke paa den utvetydige Maade, som det her sker. Dermed skal jeg anbefale dette rent formelle Ændringsforslag.

Justitsministeren (Kellermann):

Seg skal blot bemærke, at jeg tiltræder Ændringsforslaget.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og

Udvalgets Ændringsforslag (se ovenfor) vedtoges uden Afstemning.

Derefter fattes Lovforslaget i sin Helhed under Forhandling.

Det. Hansen: Det høje Ting vil huse, at jeg ved første Behandling udtalte megen Tvivl om, hvor vidt dette Lovforslag vilde være en Forbedring af Tilstanden. Jo mere jeg har arbejdet med denne Sag — ogsaa i Udvalget, hvor i øvrigt Sagen i sine Principper ikke har været Genstand for nogen videre Diskussion — desto mere er jeg kommen til den Overbevisning, at man ikke ad denne Vej i alt Fald vil naa det Maal, man har sat sig. Jeg finder det meget prisværdigt af den højtærede Justitsminister, at han bringer denne Sag frem og giver Rigsdagen Lejlighed til at tage Stilling til den; den højtærede Minister er jo ogsaa til en vis Grad i denne Henseende bleven drevet frem ved forskellige Møder, der bleve afholdte i det forløbne Aar i Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk. Det kan jo heller ikke nægtes, at det Æmne, vi her beskæftige os med, er af den allerhøjeste Betydning. Disse Afdragshandler, navnlig i den Form, hvori de nu som Regel forekomme, forbundne med Ejendomsforbehold, have i de sidste 20—30 Maasse 50 Aar, men navnlig da i de sidste 20—30 Aar, bundet en meget stor Udbredelse. Der er næsten ikke et eneste Omraade paa Boregebetet, hvor ikke Formen for Afdragshandler har fundet Indgang i vidt Omfang. Det gælder saaledes om Symaskiner og Motorer for enkelte Personer, altsaa Maskiner til Støtte for Haandværket, om Pianoforter og om Cykler. Det gælder ogsaa, efter hvad der fornylig er blevet mig sagt, i høj Grad om

saadanne Ting som Droffer. De allerfleste Droffer i Kjøbenhavn blive af Vognfabrikanterne solgte paa Afbetaling til Droffestusse. Ogsaa fra Udlandet lyder der Beretninger om, i hvilket enormt Omfang denne Form for Vareomsætningen har grebet om sig, og det ikke alene i Tyskland og Østerrig, hvor Lovgivningsmagten har beskæftiget sig med Sagen, men maasse endnu mere i England, hvor man har indført hvad der kaldes three years system. Naar man gaar paa Londons Gader, kan man i mange Butiker se Opflag om, at der i dem sælges efter dette 3-Aars System, det vil sige, at Afbetalingen skal foregaa i Løbet af 3 Aar. Ogsaa i de nordamerikanske Fristater skal dette Forhold være meget omfattende. Jeg har læst Beretning om Forhandlinger angaaende Forholdet i Tyskland, og deri itaar, at naar man gennemlæser Berlins Blade, vil man daglig finde et halvt Hundrede Annoncer om Afdragshandler om forskellige Ting. En Taler meddeler saaledes, at han i et Blad havde set Avertissementer fra ikke mindre end 6 Tandlæger, som avtertede, at de solgte falske Tænder paa Afbetaling. Efter hvad der er meddelt, er det i Pianoforhandelen her i Danmark saaledes, at i det mindste de 60 pCt. af alle de Pianoorter, der sælges, sælges paa Afbetaling, og med Hensyn til Symaskiner er det vistnok Tilfældet i endnu højere Grad. — Dernæst har dette Lovforslag betydelig Interesse ved den Maade, hvorpaa det stiller sig til vore almindelige borgerlige Loves civilretlige Grundsætninger. Det indeholder et meget alvorligt Indgreb i de Principper og Regler, som ellers gælde i vor Civilproces. Jeg maa derfor sige, at det undrer mig noget, at et Lovforslag som dette ikke er blevet fulgt med stor Interesse. Jeg siter ikke saa meget til dette høje Ting, men derimod til det Publikum, det nærmest vedrører. Jeg har Grund til at tro, at vore næringsdrivende, Fabrikanter i forskellige Brancher, som ere særlig interesserede i denne Sag — Symaskiner, Pianoorte, Vognfabrikanter o. s. v. — ere nu bleve allarmerede, og at man ingenlunde af de Forhandlinger, som have fundet Sted i det forløbne Aar i Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri, kan slutte, at der er nogen almindelig Antagelse blandt de næringsdrivende om, at en saadan Lov som denne vil virke gavnlig og er nødvendig. Selv i Tyskland, som er det eneste Land, hvor en saadan Foranstaltning er bleven vedtaget, er Loven bleven mødt med megen Tvivl, og det er først efter lange Diskussioner, at man er kommen til det Resultat, som foreligger